

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Örigenus Tōn Eis Tas Theias Graphas Exēgētikōn Apanta Ta Ellēnisti Heuriskomena

Cui idem præfixit Origeniana, Tripartitum opus, quo Origenis narratur vita,
doctrina excutitur, scripta recensentur

Origenes

Rothomagi, 1668

XIV. Caesaream Palaestinae concedit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-25059

ab Episcopo non suo Presbyterij fuisset reus, eum non tam severe tradaturum fuisse Demetrium credibile est, cum praesertim ipsius commendatione fretus ad eum se promovendi dignitatis gradum passus fuisset. Minime vero facti hujus narrationem ab Eusebio consulto praetermissam putem, ut idololatriae crimine liberaret Origenem, vel quod poenitentia elutum postmodo flagitium oblivioni tradendum putaret; sed quod res Origenis proprio & luculento Apologiae opere jam antea fuisset complexus, in Historia autem duceret esse obiter attingendas. Inde tacuit eximium illud, ac omni laude dignum Origenis facinus (quod in idem incidisse tempus memoriae mandavit Nicetas) quando juxta

Nicet. in Theol. orb. lib. 4. Her. 11.

Bar. ad A. 235. N. 10.

Aegyptiorum Sacerdotum morem a Gentilibus adrasus, ad fanum Serapidis Christianos omnes ad propugnandum Christi nomen clara voce concitavit. Falsam porro & confictam esse Origenianae idololatriae historiam, ac Epiphanio ab aliena manu insertam peritendit Baronius, plurimaeque congerit in eam sententiam, quae a Petavio erudite confutata habes in Animadversionibus Epiphanianis. Rem alij tribuunt Decij temporibus. Haec infra expendemus accuratius: sed in antecessum asserimus neque nos horum opinionioni, vel Baronij conjecturae assentiri posse. Fidei quoque integritatem in libris plerisque, ac eo praesertim qui est De principiis, ab Origene violatam id temporis conquestum fuisse Demetrium consentaneum est, quippe qui omnia adversus eum argumenta studiosse colligeret. Alexandria itaque eliminatus Origenes Casaream Stratonis concessit, ibique sedem fixit, anno aetatis 46, Christi 231. Alexandri Severi 10; vel ut est in nonnullis Eusebij Codicibus, & in quibusdam Eusebiani Chronici exemplaribus, anno Alexandri 12: vel 11, ut habet Scaligeriana Chronici hujus editio. Ex his

Euseb. Her. 64. cap. 1. Petav. Animad. in Epiph. tom. 1. Abr. Scult. in Medull. Theol. Pet. 11. 1. 6. cap. 1.

hallucinatum liquet Epiphanium, qui Origenem imperante Decio Alexandriae claruisse scripsit, eum nunquam eum posthac illuc regressum fuisse conslet. Quapropter concedo in Petavij sententiam, Severi nomen Decij nomine perperam ab Epiphanio commutatam opinantis. Vehementius etiam hallucinatum constat Abrahamum Sculterum, qui Origenem narrat, postquam Alexandria exiit ut amulius cederet, eo revocatum omnes facrae Scripturae libros illustrasse Commentariis.

XIV. Confugit ergo Casaream ad Theodotum, benigneque ab eo & liberaliter exceptus, & ab omnibus injurijs & contumelijs prohibitus est. Hinc nova suffusus malevolentia Demetrius Aegypti Episcopus, ut dixi, in Synodum cogit, Origenemque Presbyterio abjudicat, & ab Ecclesiae societate sejungit, universo propemodum orbe decretum approbante & confirmante. Ardentes quoque in eum & aculeatas quoquoeverus disseminavit literas: sed hominis iracundiae simul & vitae, eodem, ut videtur, quo discessit Origenes anno, finem matura mors posuit, in ejusque episcopatum Heraclas successus est. Haec eo ordine narrat Eusebius in Historia, quo a nobis descripta sunt; aliter in Chronico, in quo Demetrii mors Origenis exitum toto biennio praevertit, quod neutiquam stare potest.

XV. Certe, ne quid dissimulem, Gennadius in libr. de vir. illustr. scribit Theophilum Alexandrinum Episcopum tradidisse non a se Origenem primum, sed ab antiquis Patribus, & maxime Heracla fuisse ex a Presbyterio ejectum, & de Ecclesia pulsum, & de civitate fugatum. Idem habet Scriptor vitae S. Pachomij, & Epistola Synodica Episcoporum Aegypti, cujus fragmentum affert Iustinianus in Epistola ad Menam. Verba haec sunt: ἀρχαίως ἔδυνεν Ἐρακλῆς ἐπιτομὴν ἡμετέραν, ὁ κατὰ τοὺς μακαρίους Ἡρακλῆα ὁ ἐπίσκοπος, ὁ ὡς ἀπόστολος ἀμνημονεύεται ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὡς καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἐν μίσει τῷ κατὰ τὸν τῶν Ἑλλήνων, ὡς τὸ πνεῦμα ἔδειξε διὰ ἀδελφίας. Cum enim impias orationes habere coepisset, beatae memoriae Heraclas Episcopus, qui tunc florebat, tanquam arator, & vinitor veritatis studiosus Ecclesiastici agri, eum a medio pulchre secessit, sic tanquam vere malum zizaniam evellit. Quibus alia causa cur expulsus fuerit Origenes praeter superiores asseritur. Est simile quidpiam apud Petrum Alexandrinum Episcopum in Mystagogia, cujus particulam quoque recitat Iustinianus in eadem Epistola: ἡ δὲ ἐπιτομή, inquit, ἡμετέρας, ὁ δὲ κατὰ τοὺς μακαρίους ἐπίσκοπος, ὁ ὡς ἀπόστολος ἀμνημονεύεται ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὡς καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἐν μίσει τῷ κατὰ τὸν τῶν Ἑλλήνων, ὡς τὸ πνεῦμα ἔδειξε διὰ ἀδελφίας. Quid autem dicam Heraclam & Demetrium beatos Episcopos? quales tentationes ab insano Origene passi sunt, eorum & dissidia sereret in ecclesia, quae ad hanc usque diem turbas in ea excitantur? Denique Eusebius, ut iam a me notatum est, in Chronico Origenem exulasse fingit, biennio postquam Episcopus creatus est Heraclas. Facile equidem existimo Demetrii adversus Origenem decreto adstipularum fuisse Heraclam adhuc Presbyterum, & simul ut Episcopatum adeptus est, decessoris sui confirmasse Edictum, & quominus restitueretur in integrum Origenes impedivisse: ait quippe Photius Cod. 118. Edicto Demetrii subscripsisse quorquos ipsi Origeni antea suffragati fuerant. Verum persuaderi non possum jam tum obiisse Demetrium, cum Alexandria dejectus est Origenes, & cur expelleretur auctorem fuisse Heraclam, contra Eusebiana historiae testimonium, & Hieronymi libr. 2.